

Besibaigiantys metai

Prisiminęs savo praeitį, savo gyvenimą be vargo ir be šlovės, pasvarstyk, kiek laiko praradai ir kaip jį atgauti atgaila ir didesniu atsidavimu. (Vaga, 996)

gruodžio 31 d.

Kiekvieni besibaigiantys metai Dievo malone ir gailestingumu yra dar vienas žingsnis, mus artinantis prie dangaus, mūsų galutinės Tėvynės.

Apie tai galvodamas, aš labai gerai suprantu žodžius, kuriuos šv. Paulius

parašė korintiečiams: *tempus breve est.* – Kokia trumpa mūsų kelionė žemėje! Šie žodžiai tikro krikščionio širdyje skamba kaip priekaištas dėl dosnumo stokos ir kaip nuolatinis kvietimas būti ištikimam. Iš tiesų trumpas yra mūsų laikas, skirtas mylėti, duoti, atitaisyti skriaudas. Taigi neteisinga švaistyti ir lengvabūdiškai eikvoti šį lobį: mums nevalia nerūpestingai leisti tą laiko tarpsnį, kurį Dievas skyrė kiekvienam iš mūsų šiame pasaulyje.

Drąsiai pažvelkime į savo gyvenimą. Kodėl kartais nerandame kelių minučių su meile pabaigti mums skirto darbo, kuris yra mūsų šventėjimo priemonė? Kodėl apleidžiame šeimynines pareigas? Kodėl imame skubėti melsdamiesi, dalyvaudami šventojoje Mišių Aukoje? Kodėl mums pritrūksta dvasios giedros ir ramybės, kai reikia atlikti savo priedermes, bet veltui gaištame tenkindami asmeninius

įgeidžius? Jūs galite sakyti, kad tai menkniekiai. Taip, iš tiesų; bet šie menkniekiai ir yra alyva palaikyti liepsnai ir šviesai. (Dievo bičiuliai, 39–41)

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
lt-lt/dailytext/besibaigiantys-metai-2/](https://opusdei.org/lt-lt/dailytext/besibaigiantys-metai-2/)
(2026-03-24)